

Arrest

nr. 261 895 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 maart 2021.

Ook haar moeder dient op 11 maart 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 21 april 1996 geboren te San Salvador, El Salvador. Sinds uw geboorte woonde u samen met uw moeder, A.M.Z.M.(..) (DVZ xxx, CGVS X), in haar huis in San Marcos in het departement San Salvador. De laatste twee maanden voor uw vertrek uit het land verbleef u bij uw nonkel E.Z.(...) in Metapan in het departement Santa Ana. Tot u bij uw nonkel ging verblijven studeerde u marketing aan de universiteit Doctor Jose Matias Delgado in San Salvador, uw moeder was werkzaam in een call center. Jullie financiële situatie was stabiel en jullie hadden nooit eerder problemen met de bendes in jullie land.

Op 23 december 2019, toen uw moeder terugkeerde van haar werk, werd ze aangesproken door een buurvrouw die haar vertelde dat ze waakzaam moest zijn over u. De lokale bendes waren immers bezig met het rekruteren van jonge mensen. Uw moeder was verbaasd omdat ze nog nooit met die vrouw sprak maar nam het nieuws ter harte. Toen ze thuiskwam vertelde ze u wat er gebeurd was en zei ze dat u voorzichtig moest zijn.

Op 21 januari 2020 kwam u rond 11 uur in de ochtend terug van de universiteit. Toen u van de bus stapte werd u benaderd door een jongeman die u vroeg welke bus hij kon nemen naar de technologische universiteit. U beantwoordde zijn vraag waarop hij u zei dat hij tot de mara salvatrucha (MS) behoorde en u een tattoo van de MS liet zien. Hij dwong u met hem mee te gaan naar een winkel in de buurt om daar de renta te innen. Het bendelid bleef op een hoek staan en dwong u de winkelluitbaatster te benaderen om naar het geld van El Chino te vragen. Terwijl u dat deed nam het bendelid foto's van u die hij u daarna liet zien. Hij zei dat hij ze naar zijn baas ging sturen. Hij voegde er nog aan toe dat u de ideale persoon was om het geld op te halen van die zone en dat u hem vanaf toen elke dag kon helpen. U zei dat u niet wilde waarop het bendelid zei dat als u zich niet zou gedragen ze u en uw familie zouden vermoorden. De volgende ochtend om 11 uur zou u opnieuw klaar moeten staan. Hierna ging u naar huis en belde u meteen uw moeder. Uw moeder probeerde u te kalmeren en zei dat ze een oplossing zou zoeken. Toen ze thuiskwam van haar werk bespraken jullie heel de situatie en beslisten jullie de volgende ochtend het huis te verlaten.

De dag erna ging u zich uitschrijven aan de universiteit waar uw nonkel u kwam ophalen om u mee te nemen naar Metapan. Uw moeder ging bij een vriendin verblijven. Op 30 januari 2020 ging uw moeder klacht indienen bij de politie. De dagen daarna zocht ze naar oplossingen en kwam ze op het idee om het land te verlaten.

Op 8 februari 2020 had uw moeder nog telefonisch contact met een ex-collega die ook in jullie colonia woonde. Die wist haar te zeggen dat ze via roddels vernomen had dat de bendeleden op zoek waren naar u. Een week later kocht uw moeder de vliegtickets naar België.

Op 4 maart 2020 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Spanje en van Spanje naar België waar jullie op 11 maart 2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat de bendeleden u zouden vermoorden omdat u hen verraden hebt en omdat uw moeder aangifte ging doen. Daarnaast vreest u dat u problemen zal krijgen met de politie omdat er foto's van u zijn terwijl u renta ophaalt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), een aanklacht die u indiende bij de politie, een persartikel over de algemene situatie in El Salvador, een foto van de poort voor jullie huis, een bewijs van goed gedrag en zeden, uw resultaten van de universiteit en een opmerking aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud. Uw moeder legt ter staving van haar verzoek ook nog haar internationaal paspoort, haar DUI en een bewijs van goed gedrag en zeden voor, alsook jullie reisinfo, een attest van tewerkstelling en een opmerking aangaande de notities van haar persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in

het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Als motief van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat een lid van de bende MS u wilde rekruteren om de renta te gaan innen in uw zone. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers onaannemelijk.

Het begin van uw problemen situeert u in januari 2020, wanneer u bij het afstappen aan de bushalte in uw buurt werd aangesproken door een bendelid van de bende MS. Hij dwong u met hem mee te gaan om renta te gaan innen bij een lokale winkel. Dat iemand met uw profiel door de bende zou worden uitgekozen hiervoor komt echter onwaarschijnlijk over.

Volgens de beschikbare landeninformatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) zijn het bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, het hoogste risico lopen op rekrutering. Het zijn ook vaak jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting die bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen. Daarnaast worden jongeren meestal gerekruteerd vanaf een heel jonge leeftijd, zo zijn er meldingen van rekruteringen van kinderen vanaf 8 en 10 jaar oud. Wanneer u wordt gevraagd of u voor januari 2020 ooit problemen had met de bendes geeft u aan dat dat niet het geval is. U verklaart eveneens nooit eerder aangesproken te zijn geweest door een bendelid (CGVS 2013930, p. 13). Uw moeder verklaart in haar geval hetzelfde (CGVS 2013931, p. 13). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op 24-jarige leeftijd plots van de ene op de andere dag deel zou gaan moeten uitmaken van de bende MS. Daarnaast was u ook iemand met een drukke agenda wat niet past binnen het plaatje van gedwongen rekrutering. U studeerde aan de universiteit en ook uw vrije tijd was rijkelijk gevuld met verschillende activiteiten. U geeft aan dat u op zaterdag Engelse les gaf aan kinderen, dat u op zondag les gebarentaal gaf aan dove kinderen en dat u daarnaast voor uw kerkgemeenschap ook nog sociale diensten verleende voor kinderen met het syndroom van down (CGVS 2013930, p. 8). Het is dan ook niet logisch dat de bende iemand met een profiel als het uwe zou willen rekruteren. U verklaart dat door te zeggen dat de bende u wilde rekruteren

omdat u een niet-opvallend profiel hebt en niemand u dus ooit zou verdenken van het innen van renta (CGVS 2013930, p. 13). Dit kan echter niet overtuigen daar het net sterk de aandacht zou trekken dat iemand van uw profiel met een goed sociaal netwerk zich plots zou bezighouden met bendeactiviteiten.

U haalt daarbij nog aan dat een buurvrouw uw moeder ongeveer een maand eerder had gewaarschuwd dat de bende bezig was met het rekruteren van jongeren (CGVS 2013930, p. 13). De loutere bewering dat een buurvrouw uw moeder een maand eerder waarschuwde kan echter niets veranderen aan het feit dat uw verklaringen ongeloofwaardig worden bevonden.

Verder is ook de door u geschetste werkwijze van de bende MS niet geloofwaardig. Zo haalt u, zowel als uw moeder, aan dat jullie in een neutrale zone woonde waar de bende 18 en de bende MS over het grondgebied vochten (CGVS 2013930, p. 9, p. 13 ; CGVS 2013931, p. 6). Toch verklaart u dat u van het bendelid de renta moest innen bij een winkel gelegen in uw zone en dat hij samen met u de zone binnenging. Het is dan ook niet aannemelijk dat het bendelid van de MS op klaarlichte dag dergelijk risico zou nemen door openlijk uw colonia te betreden (CGVS 2013930, p. 9). Hiermee geconfronteerd stelt u dat hij net op een punt stond van waarop de bendeleden van de bende 18 hem niet konden zien, mocht hij de straat oversteken zou hij wel zichtbaar zijn geweest (CGVS 2013930, p. 14). Met deze bedenkelijke verklaring weet u echter niet te overtuigen, zeker daar u even daarvoor stelde dat uw colonia een neutrale zone was en het dus voor bendeleden van beide bendes gevaarlijk was om die zo maar te betreden. U gaf daarbij ook aan dat u zelf ook verbaasd was dat hij zomaar met u de zone betrad (CGVS 2013930, p. 9). Bovendien komt dat ook niet overeen met wat te lezen valt in de klacht die uw moeder indiende bij de politie in El Salvador. Daarin staat immers te lezen dat het bendelid u vergezeld naar de winkel, maar dat u het woord moest voeren. Terwijl u het geld inde zou hij foto's van u genomen hebben, van uw hele lichaam en uw gezicht. Dat zou dan weer impliceren dat het bendelid wel degelijk met u tot aan de winkel ging. Verder hebt u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaard dat u het bendelid nooit eerder zag en zijn naam niet kende, dat u naar het geld van 'El Chino' moest vragen maar dat u niet weet of hij dat was (CGVS 2013930, p. 13). In de klacht die u voorlegt valt echter te lezen dat 'El Chino' het alias was van het bendelid dat u zou vergezeld hebben. Gezien deze aanklacht slechts een weergave is van de ongecontroleerde verklaringen van uw moeder en geen onderzoeksresultaat bevat, heeft zij geen hogere bewijswaarde dan simpele verklaringen. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens spreekt u over een getuigenis van een buurvrouw als bewijs dat de bende u nog steeds zou zoeken. Uw moeder zou namelijk op 8 februari 2020 telefonisch contact hebben gehad met een zekere Silvia, die haar deze info gaf (CGVS 2013930, p. 9, p. 15; CGVS 2013931, p. 9, p. 11, p. 16). Wat deze getuigenis betreft wordt opgemerkt dat u deze verklaringen met geen enkel bewijs weet te staven. Het komt hoe dan ook niet realistisch over dat u plots van dermate belang zou zijn voor de bendes dat ze u zouden zoeken en achtervolgen. Deze bewering kan dan ook niets veranderen aan het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de feiten is het evenmin geloofwaardig dat er foto's van u circuleren waaruit blijkt dat u renta gaat innen voor de bende. Uw vrees zijnde dat u problemen zou krijgen met de politie omdat men u zou verdenken lid te zijn van de bende wordt hierdoor dan ook teniet gedaan (CGVS 2013930, p. 14-15).

Verder wordt nog opgemerkt dat het vreemd is dat uw moeder tijdens haar eerste interview bij DVZ verklaarde dat zij niet meer wist door welke bende u werd lastig gevallen (CGVS 2013930, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer ze tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS geconfronteerd wordt met deze uitspraak blijft ze vaag door te zeggen dat het allemaal moordenaars zijn en dat ze allemaal hetzelfde zijn. Wanneer verder wordt doorgevraagd verklaart ze dat ze wel wist dat het de MS waren maar dat ze het wilde verdringen (CGVS 2013931, p. 16). Indien het incident zich echter effectief voordeed en u in uw land van herkomst door de MS gezocht wordt mag toch worden verwacht dat uw moeder bij de DVZ hierover duidelijke verklaringen kan afleggen, zeker aangezien zij het zou zijn geweest die de klacht ging indienen bij de politie in El Salvador. De geloofwaardigheid van jullie verklaringen wordt hierdoor dan ook verder aangetast.

Tot slot stelt u nog dat ze (de bendeleden) jullie eigen woning zouden kunnen innemen omdat jullie het land verlaten hebben. Deze uitspraak is echter louter hypothetisch maar u hebt geen weet dat dergelijke situatie zich voordoet (CGVS 2013930, p. 12). Dat bleek ook eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud wanneer u wordt gevraagd wat er op dit moment met jullie woning gebeurt en u zegt dat het huis verlaten is achtergebleven (CGVS 2013930, p. 6). De foto van de poort voor uw woning toont enkel de

buitenkant van die poort en er kan verder dan ook niets uit afgeleid worden. Ook uw moeder zegt verder niets over een eventuele inname van jullie woning. Zij zegt enkel dat een vriendin van haar langs jullie huis reed en er een foto van nam (CGVS 2013931, p. 12). Wanneer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud wordt gevraagd wat er op dit moment gebeurt met jullie woning antwoordt zij bovendien dat die verlaten is en dat er niemand in woont (CGVS 2013931, p. 5). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat jullie bij een eventuele terugkeer naar El Salvador niet meer terug zouden kunnen naar jullie huis.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit die hier momenteel niet ter discussie staat. Het persartikel dat u voorlegt schetst de algemene situatie in uw land, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie.

Op 24 maart 2021 ontving het CGVS een mail met een opmerking aangaande het verslag van uw persoonlijk onderhoud alsook een opmerking over het verslag van het onderhoud van uw moeder. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden maar ze zijn niet van die aard dat ze iets veranderen aan de inhoud van uw beslissing.

Op basis van bovenstaande wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u gerekruteerd zou worden door de bende MS en dat de bende naar u op zoek zou zijn. Deze feiten kunnen dan ook geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun

buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoekster tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Zij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoekster werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vreest dat zij geen werk zal hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgend stuk toe:

- UK Home Office "*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*" van januari 2021.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 23 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021;
- COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat, in geval van terugkeer naar El Salvador, leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) haar zullen vermoorden omdat zij hen heeft verraden en omdat haar moeder aangifte ging doen. Daarnaast vreest zij dat zij problemen zal krijgen met de politie omdat er foto's van haar zijn terwijl zij renta ophaalt.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor de verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond,

ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekster legt in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op haar persoonsgegevens en studies, met name haar paspoort, haar identiteitskaart, en haar resultaten van de universiteit (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Het bewijs van goed gedrag en zeden toont aan dat verzoekster geen strafrechtelijke feiten heeft gepleegd. Deze documenten houden evenwel geen verband met het vluchtrelaas.

De foto van de poort voor hun huis, toont enkel de buitenkant van die poort; verder kan er niets uit worden afgeleid.

Het persartikel kadert binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoekster en haar moeder nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet verzoekster deze in concreto aannemelijk maken.

Het bewijs van de aangifte die verzoeksters moeder bij de politie in El Salvador indiende, is louter opgesteld op basis van haar verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaeden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekster brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeksters moeder, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekster dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast dat (i) het niet geloofwaardig is dat bendeleden iemand met verzoeksters profiel op gedwongen wijze zouden rekruteren, (ii) de geschetste werkwijze van de bende

MS-13 niet geloofwaardig is en verzoeksters verklaringen hierover overigens niet overeenkomen met wat in de klacht werd opgetekend, (iii) aangezien geen geloof wordt gehecht aan de feiten, het evenmin geloofwaardig is dat er foto's van verzoekster circuleren waaruit blijkt dat zij renta gaat innen voor de bende waardoor haar vrees dat zij hierdoor problemen zou krijgen met de politie wordt tenietgedaan, (iv) verzoeksters moeder tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde dat zij niet meer wist door welke bende verzoekster werd lastiggevallen, en (v) de uitspraak dat bendeleden hun eigen woning zouden kunnen innemen omdat zij het land hebben verlaten, louter hypothetisch is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

5.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van haar relaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas en de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft nu zij in wezen niet verder komt dan het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal en het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen. Dit verweer is niet dienstig en verzoekster slaagt er hiermee niet in voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten en aan te tonen dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat de verwerende partij voortgaat op haar subjectief aanvoelen om te stellen dat het niet aannemelijk is dat iemand met verzoeksters profiel door de bende zou worden uitgekozen, werpt evenmin een ander licht op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, te meer daar deze kritiek feitelijke grondslag ontbeert aangezien de gedane appreciatie wel degelijk ruimschoots steun vindt in objectieve landeninformatie en de commissaris-generaal terecht stelt: *“Volgens de beschikbare landeninformatie (toegevoegd aan uw administratief dossier) zijn het bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, het hoogste risico lopen op rekrutering. Het zijn ook vaak jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting die bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen. Daarnaast worden jongeren meestal gerekruteerd vanaf een heel jonge leeftijd, zo zijn er meldingen van rekruteringen van kinderen vanaf 8 en 10 jaar oud. Wanneer u wordt gevraagd of u voor januari 2020 ooit problemen had met de bendes geeft u aan dat dat niet het geval is. U verklaart eveneens nooit eerder aangesproken te zijn geweest door een bendelid (CGVS 2013930, p. 13). Uw moeder verklaart in haar geval hetzelfde (CGVS 2013931, p. 13). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u op 24-jarige leeftijd plots van de ene op de andere dag deel zou gaan moeten uitmaken van de bende MS. Daarnaast was u ook iemand met een drukke agenda wat niet past binnen het plaatje van gedwongen rekrutering. U studeerde aan de universiteit en ook uw vrije tijd was rijkelijk gevuld met verschillende activiteiten. U geeft aan dat u op zaterdag Engelse les gaf aan kinderen, dat u op zondag les gebarentaal gaf aan dove kinderen en dat u daarnaast voor uw kerkgemeenschap ook nog sociale diensten verleende voor kinderen met het syndroom van down (CGVS 2013930, p. 8). Het is dan ook niet logisch dat de bende iemand met een profiel als het uwe zou willen rekruteren. U verklaart dat door te zeggen dat de bende u wilde rekruteren omdat u een niet-opvallend profiel hebt en niemand u dus ooit zou verdenken van het innen van renta (CGVS 2013930, p. 13). Dit kan echter niet overtuigen daar het net sterk de aandacht zou trekken dat iemand van uw profiel met een goed sociaal netwerk zich plots zou bezighouden met bendeactiviteiten.”*

Alles in acht genomen, blijkt dat het profiel en de individuele omstandigheden van verzoekster niet overeenkomen met de profielen van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor eventuele samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Dit wordt overigens bevestigd door de landeninformatie die verzoekster zelf voegt bij haar verzoekschrift, in casu de UK Home Office *“Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021, p. 26-28. Uit die informatie blijkt dat volwassen vrouwen ook het doelwit kunnen zijn van rekrutering maar dan als zogenaamde *“novias”* of liefjes van de bendeleden. In casu zijn hiervan geen indicaties.

Verzoekster verklaarde tevens dat als bendeleden een zone niet kunnen betreden, ze dat verborgen via andere mensen doen; zij zou dan werk voor hen uitvoeren dat zij niet konden uitvoeren (NPO, p. 13). Ook deze verklaringen kunnen niet overtuigen – zoals verzoekster vertelde, woonde zij in een neutrale zone waar de bendes voor terrein aan het vechten waren. Het is dan ook niet aannemelijk dat in zulke context van onbesliste controle over de zone, een bende gebruik maakt van iemand zoals verzoekster

die juist wegens haar profiel met een goed sociaal netwerk wel sterk de aandacht zou kunnen trekken van andere bendeleden. Verzoekster legde immers uit hoe de zone door beide bendes, Barrio 18 en MS-13, in het oog werd gehouden (NPO, p. 14; NPO moeder, p. 6). Verzoekster brengt geen andere elementen bij die alsnog aannemelijk maken dat zij zou zijn uitgekozen voor rekrutering.

Bovendien gaat verzoekster er volledig aan voorbij dat de commissaris-generaal verder, wat betreft de geschetste werkwijze van de bende MS-13, inconsistenties vaststelt tussen verzoeksters verklaringen en de door haar moeder opgetekende verklaringen in de klacht bij de Salvadoraanse politie: *“Verder is ook de door u geschetste werkwijze van de bende MS niet geloofwaardig. Zo haalt u, zowel als uw moeder, aan dat jullie in een neutrale zone woonde waar de bende 18 en de bende MS over het grondgebied vochten (CGVS 2013930, p. 9, p. 13 ; CGVS 2013931, p. 6). Toch verklaart u dat u van het bendelid de renta moest innen bij een winkel gelegen in uw zone en dat hij samen met u de zone binnenging. Het is dan ook niet aannemelijk dat het bendelid van de MS op klaarlichte dag dergelijk risico zou nemen door openlijk uw colonia te betreden (CGVS 2013930, p. 9). Hiermee geconfronteerd stelt u dat hij net op een punt stond van waarop de bendeleden van de bende 18 hem niet konden zien, mocht hij de straat oversteken zou hij wel zichtbaar zijn geweest (CGVS 2013930, p. 14). Met deze bedenkelijke verklaring weet u echter niet te overtuigen, zeker daar u even daarvoor stelde dat uw colonia een neutrale zone was en het dus voor bendeleden van beide bendes gevaarlijk was om die zo maar te betreden. U gaf daarbij ook aan dat u zelf ook verbaasd was dat hij zomaar met u de zone betrad (CGVS 2013930, p. 9). Bovendien komt dat ook niet overeen met wat te lezen valt in de klacht die uw moeder indiende bij de politie in El Salvador. Daarin staat immers te lezen dat het bendelid u vergezeld naar de winkel, maar dat u het woord moest voeren. Terwijl u het geld inde zou hij foto's van u genomen hebben, van uw hele lichaam en uw gezicht. Dat zou dan weer impliceren dat het bendelid wel degelijk met u tot aan de winkel ging. Verder hebt u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaard dat u het bendelid nooit eerder zag en zijn naam niet kende, dat u naar het geld van 'El Chino' moest vragen maar dat u niet weet of hij dat was (CGVS 2013930, p. 13). In de klacht die u voorlegt valt echter te lezen dat 'El Chino' het alias was van het bendelid dat u zou vergezeld hebben. Gezien deze aanklacht slechts een weergave is van de ongecontroleerde verklaringen van uw moeder en geen onderzoeksresultaat bevat, heeft zij geen hogere bewijswaarde dan simpele verklaringen. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”*

Hieruit volgt dat niet alleen verzoeksters verklaringen geen steun vinden in de beschikbare objectieve informatie (IDMC, *“An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, september 2018, p. 19-20; International Crisis Groep, *“Life under gang rules”*, 2018, p. 9-10; UK Home Office *“Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021, p. 9, 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-11), maar zij, gelet op voorgaande pertinente vaststellingen, evenmin consistent zijn te noemen.

De commissaris-generaal merkt daarbij nog terecht op dat verzoeksters moeder tijdens het interview bij de DVZ niet eens meer wist door welke bende zij werd lastiggevallen. Indien het incident zich echter effectief voordeed en verzoekster in haar land van herkomst door MS-13 wordt gezocht, mag toch worden verwacht dat haar moeder bij de DVZ hierover duidelijke verklaringen kan afleggen, zeker aangezien zij het zou zijn geweest die de klacht ging indienen bij de politie in El Salvador. Dit is een zoveelste aanwijzing dat het vluchtrelaas geloofwaardigheid mist.

Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek bijbracht, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekster voorgehouden vluchtrelaas, met name de beweerde rekruteringspoging door MS-13 en haar vrees om te worden vermoord omdat zij hier geen gevolg aan wilde geven, geen geloof kan worden gehecht. De

bewering dat niets gebeurde met de klacht die werd neergelegd, is derhalve evenmin geloofwaardig. Daarenboven, zoals reeds vermeld, kan aan het voorgelegde bewijs van indienen van een klacht slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend die in casu niet opweegt tegen de overige bevindingen op basis waarvan blijkt dat aan verzoeksters verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Verzoeksters maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat zij beweert, volgt uit wat voorafgaat dat de aannemelijkheid van haar verklaringen werd beoordeeld in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis 'Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System', 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van haar verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Nu aan haar voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt zij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoekster verklaart dat zij in een neutrale zone woonde waar de bendes Barrio 18 en MS-13 over het grondgebied vochten (NPO, p. 9, 13), maar maakt, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of gevisieerd. Zo blijken uit haar relaas geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat zij werd benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering; evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van andere jongeren in haar buurt, vrienden of familie in dit kader (NPO, p. 16).

5.7. Waar verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)"*

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont geheel niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van

Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een gegronde vrees op vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geviseerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.9. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden

geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES